

Deuteronomium 6: “Vader en moeder: een venster op God” – Jong en oud.

Orde van dienst:

Welkom - Stil gebed - Votum en zegengroet

Psalm 147: 1

Wet

Psalm 78: 1, 2

Gebed

Kindmoment: Mezouza

Zingen: “Klap in je handen van blijdschap”.

Lezen: Deuteronomium 6

GK 11 “Hoor Israël, de Here”. (melodie Psalm 128)

Preek

Opwekking 717: “Stil, mijn ziel, wees stil”.

Doop kinderen van Hamida en Jaber Hosseini.

Uitleg van de doop

Getuigenis van Jaber

Zingen: “Mijn Jezus, mijn redder”.

Kinderen mogen naar voren komen. Zingen: GK 45: 1

Doop

Zegen

Zingen “Dit is de dag”.

Geschenken

Met Youtube: Soltane ghalbam (Lied in Farsi)

Gebed

Collecte

GK 149

Zegen.

Voor de dienst: In de loop van de jaren ben ik bij honderden mensen thuis geweest. En in alle huizen hing er van alles aan de muur. Oude schilderijen. Trouwfoto's. Foto's van vakanties. Van kinderen en kleinkinderen. Posters. Kastjes met porselijnen beeldjes.

Ik kwam ook heel vaak dit gedicht tegen op een klein tegeltje:

Ik leg de namen van mijn kind'ren in uw handen

Dia

Graveer Gij ze daarin met onuitwisbaar schrift

Dat niets en niemand ze meer ooit daaruit kan branden

Ook niet als satan ze straks als de tarwe zift
Houdt Gij mijn kind'ren vast als ik ze los moet laten

En laat altijd uw kracht boven hun zwakheid staan

Gij weet hoe mateloos de wereld hen kan haten

als zij niet in het schema van de wereld gaan

Ik vraag U niet, mijn kind'ren elk verdriet te sparen

Maar wees Gij wel hun troost,

als ze eenzaam zijn en bang

Wil om uws naams wil hen in uw verbond bewaren

en laat ze nooit van U vervreemden, nooit hun leven lang

Kindmoment: Mezouza.

Preek:

Een orchidee is een mooie bloem. Dia
Maar er een kweken, ja, dat is best wel moeilijk. Een orchidee heeft de goede aarde nodig. Genoeg zon. Water, maar niet te veel. Een orchidee kan snel worden aangetast door ziekten en insecten.
Het kan dus zomaar gebeuren, dat zo'n orchidee verdort.

Vader zijn en moeder zijn. Kinderen krijgen.
Het is een groot geschenk van God.
Geschenk van de liefde zelf.
Het blijft voor mij een van de mooiste gedachten van God: kinderen worden niet gemaakt in een kille fabriek, worden niet gebracht door een vermoeide ooeivaar. Ze worden geboren op het mooiste plekje: binnen de tedere liefde tussen een man en een vrouw. Daar begint het nieuwe leven op deze grote wereld.
Daar staat de wieg van het leven.
Wat mooi.

Alleen: hoe breng je deze kinderen nu groot? Hoe breng je ze bij die liefde?
Als je in je eigen leven, in je eigen huwelijk, al zo vaak met die liefde worstelt?
Als de wereld hun leven binnenkomt?
Als er wel duizend vragen en keuzes zijn?

Hoe doe je dat?
Nou, er zijn natuurlijk honderden boeken over opvoeding. Vaak vol goede raad.
Vanmorgen lezen we uit het boek van God.
Een goed begin, lijkt me: hij heeft het huwelijk en kinderen krijgen bedacht.

Thema: **Vader en moeder: een venster op het hart van God.** Thema-dia

1. Hart:

Het lijkt een onbereikbaar ideaal. Kinderen opvoeden. Kinderen bij God brengen.
Kan dat wel? En hoe doe je dat dan?
Is daar een recept voor? Nee.
Voor een appeltaart wel. Een appeltaart bakken kun je leren. Als je maar een recept hebt en de goede ingrediënten.
Maar kinderen zijn geen appeltaarten. Elk kind is anders. En elke tijd en situatie is anders. Kinderen zijn geen appeltaarten. We kunnen ze niet maken. Wel breken.

Daar komt bij, dat de opvoeding van onze kinderen niet in de besloten ruimte van de keuken plaatsvindt. Maar midden de wereld. En die wereld houdt je niet zo makkelijk buiten de deur.
Misschien dat het nog lukt als de kinderen drie of vier jaar oud zijn.
Dan liggen alleen nog maar de Teletubbies op de loer of Sesamstraat.
En tot aan de lagere school, tot zo'n 12 jaar, gaat het ook nog wel.
Al wordt het al wat moeilijker. Want dan komen de vriendjes uit de straat al binnen en de wereld van de computerspelletjes. Opeens is van alles 'saai'.

Maar als kinderen naar de middelbare school gaan, dan zijn er opeens tientallen 'medeopvoeders'. Soms heel openlijk: de wereld van MTV en 'Spuiten en slikken'. Maar soms ook erg verborgen.

De mode. Het Internet. De TV. Alle soorten van mobieltjes. Alcohol wordt stoer en roken. Ze zijn bezig met vrienden en wat vrienden van ze vinden.

Medeopvoeders.

En veel van die medeopvoeders hebben een ander doel.

Die denken alleen: "wat kunnen we verdienen aan jongeren?!".

Ze weten heel slim in te spelen op de verlangens van deze groep.

Het moet lekker zijn en leuk en vooral ook hier en nu!

Daar komt bij, dat kinderen nooit alleen maar het 'product' zijn van hun opvoeding. Ze zijn er ook zelf nog. Hun "ik" ontwikkelt zich. Ze ontdekken zichzelf en ze krijgen een eigen wil. Een eigen smaak. Ze maken eigen keuzes.

In de loop van de jaren kun je dan misschien nog wel gewenst gedrag afdwingen.

Maar innerlijke keuzes niet. Die maken ze steeds meer zelf.

Ze gaan mee naar de kerk, omdat je dat vraagt. Ze zitten naast je. Maar of hun hart ook open staat, dat kun je niet afdwingen.

Gewenst gedrag kun je nog afdwingen. De keuzes, die je kind in zijn of haar hart maakt, niet.

Ja, en nu wordt het spannend.

Want in Deut. 6 staat, dat we nu juist het **hart** van onze kinderen moeten bereiken.

Het staat er zelfs als een bevel: "*Luister, Israël: de HEER is onze God, de HEER als enige! Heb daarom de HEER lief met hart en ziel...*".

In de vorige vertaling stond zelfs: "Gij **zult** de HERE liefhebben met heel uw hart....".

En dan ook nog, dat je de geboden van God er bij je kinderen in moet prenten.

Maar kan dat wel? Kun je liefde dwingen?

En daarbij: hoe sterk is mijn geloof in God eigenlijk en mijn liefde voor Hem?

Het lijkt een onmogelijke opgave: hoe kan ik ooit liefde voor God aan mijn kind geven?

Ja, dat kun jij ook niet. Dat moet je God laten doen.

Vaders en moeders hoeven alleen maar een venster op God te zijn!

Hoe doe je dat?

Door veel over hem te vertellen.

Dat lees je in Deuteronomium 6: 20: "*Wanneer uw kinderen u later vragen: 'Wat betekenen al die bepalingen en wetten en regels?',....*".

Dan mag je gaan vertellen: Wij waren in Egypte slaven van de Farao. We schreeuwden het uit van de pijn en de vernedering. En toen heeft de HERE ons geroep gehoord en ons bevrijd!

Hij heeft geweldige tekenen gedaan en de afgoden van Egypte vreselijk verslagen.

Hij heeft ons door de woestijn gedragen als een kind. Hij gaf ons onderweg manna en water en vlees. En Hij heeft ons gemopper jarenlang verdragen. Hij is zó anders dan al die harde afgoden.

De Israëlieten konden hun kinderen meenemen naar Jeruzalem, naar de tempel.

Ze konden vertellen over de priesters, de offers en de genade van God.

Over de muziek op het tempelplein. De blijde gezichten van de mensen.

De feesten vieren van Pasen en Loofhutten en de sabbat. De wijn, eten en drinken.

Muziek. Blijdschap.

We hoeven alleen maar te vertellen en zo laten zien hoe goed God is.
Dat is het recept: een venster zijn waar het licht van God doorheen kan vallen.

Vertellen. Thuis aan tafel na het eten. Of voor het slapengaan.

Een kinderbijbel erbij.

En wij hebben nog veel meer te vertellen! Wij kunnen ook vertellen over Jezus. De zoon van God, die voor ons aan het kruis stierf.

Dat heeft geen enkele God op aarde ooit gedaan: uit liefde zijn eigen Zoon overgeven om mensen te verlossen.

Dat maakt de God van de bijbel zo mooi: Hij is een God met een hart.

Daarom is het zo belangrijk om oases in te bouwen.

Plekken vol rust. Samen eten. Samen uit de bijbel lezen. Samen bidden.

Een venster op God. En de toekomst van God.

2. Inprenten:

Themadia.

Je moet het je kinderen inprenten.

Inprenten is hier een gevaarlijk woordje.

In Deut. 6 staat: **“Houdt de geboden, die ik u vandaag opleg steeds in gedachten. Prent ze uw kinderen in en spreek er steeds over...”**.

Het lijkt erop, dat het hier vooral over de geboden en regels gaat en dat je die er bij je kind in moet stampen. Het ruikt ook naar dwang. Inprenten.

Het woordje voor ‘inprenten’, dat hier staat betekent ‘inscherpen’, ‘scherp maken’.

Zoals je een zwaard scherp maakt. Een zwaard moet je eigenlijk iedere dag slijpen.

Dan is je zwaard scherp als je het nodig hebt.

Zo moeten we ook onze kinderen scherp houden. Gespitst op het leven met de HERE in het verbond. En dat gaat wel wat dieper dan alleen Gods geboden en uiterlijk gedrag. Dat heeft te maken met het hart.

Je hart kan namelijk bot worden.

Daarom begint het ook met *“Heb daarom de HEER lief met hart en ziel en met inzet van al uw krachten”*.

Vertel je kinderen over de HERE. Elke dag. Praat er met ze over. Als de zon opgaat.

Als je Hem dankt voor het eten. Als je samen naar de sterren kijkt of de regenboog.

Als je in de bijbel over zijn genade leest. Als je bij het graf staat van een opa of oma.

Maak ze duidelijk hoe bijzonder de liefde van God is. Vertel veel over Jezus.

Leg je kinderen uit, dat Gods geboden goed zijn. Een medicijn voor het leven.

Inprenten: zoals je letters in een steen grift. Die letters gaan er nooit meer uit.

We moeten hun hart bereiken.

En dat begint thuis.

Voor kinderen zijn de eerste tien jaar hun vader en moeder het grote voorbeeld.

Kinderen kijken naar hun vader en moeder.

Een zoon wil op zijn vader lijken. Verlangt naar zijn goedkeuring. Zijn trots.

Wat jij als vader thuis zegt is voor hen de waarheid.

Dat daalt diep af in hun hart. Dat wordt er ingeprent.

Niet voor niets kunnen kinderen jaren later nog worstelen met geweld in het gezin.

Met de ruzies thuis. Met een moeder die vroeg sterft. Met een autoritaire vader, die alleen maar kritiek heeft. Zijn wil is wet.

Dus ook wat u over God zegt of over de kerk is voor kinderen waar.

Wanneer u thuis alleen maar kritiek hebt op de kerk of op de dominee, dan gaan uw kinderen ook zo naar de kerk kijken.

Ik weet van kinderen, die daarom nooit meer naar de kerk willen: het ging thuis altijd over de kerk en de dominee. En het was nooit goed.

Hoe praat u met uw kinderen thuis over de kerkdienst? Probeert u het goede daaruit te halen en met het zwakke geduld te hebben?

Zoals God ook geduld met onze zwakheid heeft?

Zijn wij een venster op de liefde en het geduld van God?

Leren onze kinderen God als Vader omarmen, omdat jij zelf een goede vader was?

Bereiken we hun hart?

3. Leven:

De HERE gaat nog verder dan het hart. Hij heeft het ook over ons leven. Het leven van elke dag. Dat zie je ook mooi terug in Deuteronomium 6.

Mozes schrijft: **“Draag die geboden als een teken om uw arm en als een band op uw voorhoofd. Schrijf ze op de deurposten van uw huis en op de poorten van de stad”**.

Daar bedoelt Mozes mee: bij alles wat je doet, moet je Gods geboden gehoorzamen. En de poorten: dat waren in het oude oosten de plekken waar handel werd gedreven, daar was de rechtspraak en daar ontmoetten mensen elkaar.

De liefde voor God is dus niet allen maar iets voor het hart of de kerk of een paar religieuze momenten. Het gaat om het hele leven.

Deuteronomium 6 is de geloofsbelijdenis van Israel geworden. Sjema Israel.

“Hoor, Israel, de HERE is onze God, de HERE is de enige”. “Sjema Israel,

Deze woorden werden op een papiertje geschreven en in een kokertje gedaan. Een mezoëza aan de deurpost. Of in een doosje op het voorhoofd. Of door de Tefillien aan de hand.

Mooie symboliek.

Het probleem werd alleen, dat Gods geboden ook aan de buitenkant bleven.

Jezus loopt daar tegen aan, als hij op aarde komt.

Het geloof was een mooie jas geworden.

Maar zat het ook van binnen?

Zo gaat dat ook bij onze kinderen.

Als ze groter worden ontdekken ze op een dag, dat ze ook iemand zijn.

Ze ontdekken hun ik. Ze zijn geen onderdeel van pappa en mamma, maar ze zijn zelf ook iemand.

En de vraag wordt heel brandend: “Wie ben ik? Waar ga ik voor? Bij wie wil ik horen? Is de kerk wel iets voor mij?”.

En het mooie en tegelijk lastige is, dat zij de antwoorden zelf willen vinden.

En dat moet ook.

Anders worden hun overtuigingen meer een jas, die ze hebben aangetrokken, maar die ze even zo makkelijk weer kunnen uittrekken. Het is nooit van henzelf geworden. Anders gezegd: ze zijn op zoek naar een innerlijk kompas. Een eigen overtuiging.

Daarom komen ze met allerlei vragen.

Ze praten met hun vrienden. Leraren. Ze dwalen rond op het Internet.

Voor alles zoeken ze een reden.

Waarom moet ik naar de kerk?

Waarom moet ik op tijd thuis komen?

Waarom is de bijbel waar?

En ze wijzen je even makkelijk en pijnlijk op je eigen zwakheden en inconsequenties. Ze kunnen de kerk en het geloof zelfs loslaten.

Waarom doen ze dat? Het lijkt zo lastig als ze met vragen komen.

Maak u niet bezorgd: ze verzamelen argumenten.

Ze testen jouw geloof, jouw overtuiging. De hele dag door.

Ze willen met hun hart kiezen om met Christus te leven en niet omdat het moet.

Ze horen je woorden. Ze zien je leven.

Is het echt?

Is er blijdschap?

Vertel daarom aan uw kinderen over God. Over zijn heiligheid, zijn kracht, zijn ontferming.

Maar vertel ook over uw eigen geloof, uw blijdschap, uw vragen, uw worstelingen.

Soms hoor ik kinderen zeggen: "Ja, mijn vader ging trouw naar de kerk. Maar hij sprak eigenlijk nooit over zijn geloof."

Ja, kinderen grootbrengen, helpen geloven, dat is niet makkelijk.

Vaak kun je als vader of moeder twifelen: 'Heb ik het wel goed gedaan?'.

En soms moet je gewoon eerlijk tegen jezelf zeggen en tegen elkaar, dat je het als vader of moeder niet goed hebt gedaan. En vergeving vragen. Ook aan je kinderen.

Maar dat is niet het einde.

Dat kan een nieuw begin zijn.

Als jouw kinderen zien, dat jij ook van genade leeft. Dat je op je knieën kunt gaan.

Klein kunt worden voor God. Alleen nog maar hopen op de liefde van God.

Want ten diepste gaat het niet om al die argumenten. Het gaat om de liefde. Liefde die het hart raakt. Liefde die onvoorwaardelijk is.

"Houdt u van mij, ook als ik tegenva?".

"Vangt u mij op, ook als het mijn eigen stomme schuld is dat ik viel?".

Wanneer er in deze liefde wordt opgevoed, gaat het niet meer over termen als lukken of mislukken. Het gaat om dat knielen.

Liefde voor God en voor onze kinderen is als een vuur, dat vuur kan ontsteken.

Wat kinderen hebben meegekregen met die bedoeling, dooft nooit helemaal. Het blijft bestaan als een gloeiende vonk in het hart.

Misschien nog omhuld door een korst van onverschilligheid of afweer.

Maar de Geest van God kan daar op een mooie dag in blazen.

Dan wordt het vonkje een vuur.

Amen.